

ת"פ 40373/08/13 - מדינת ישראל נגד אבירם זגורי

בית משפט השלום באילת

ת"פ 40373-08-13 מדינת ישראל נ' זגורי

בפני כבוד השופט יוסי טופף

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן ועו"ד איציק אלפסי
נגד
הנאשם: אבירם זגורי (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד נמרוד אבירם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, שמנה שני אישומים, כדלקמן:

לפי האישום הראשון, בתאריך 18.4.2013 בסביבות השעה 04:10 הגיעו שוטרים למרכז התיירות באילת בעקבות דיווח על קטטה. במקום נצפה הנאשם, כשהוא מניף בקבוק זכוכית לעבר השוטרים ואחרים. השוטר תומר מרציאנו (להלן: "מרציאנו") הוזהר כי הנאשם רץ לעברו עם בקבוק בידו, ולכן שלף מכשיר טייזר ורץ לכיוון הנאשם. במקביל, השוטר רם הרוש (להלן: "הרוש") קרא לנאשם לעזוב את הבקבוק. הנאשם הבחין שמרציאנו אוחז בטייזר, וזרק את בקבוק הזכוכית. לאחר מכן, הנאשם נעצר ונאזק. בעודו אזוק, ניסה הנאשם לנגוח בשוטר ולהפעיל נגדו כוח. בעקבות כך, נוצרה התקהלות במקום. הנאשם הובא לתחנת המשטרה, ושם קילל את השוטרים, באומרו: "כל מי שעצר אותי יקבל סרטן וימות. אני לא מאיים עליכם אבל מותר לי לקלל אתכם ושיהיה לכם סרטן ולילדים שלכם". הנאשם ביצע את המעשים המתוארים לעיל בהיותו בגילופין. בשל כך, הואשם הנאשם בביצוע עבירה של **התנהגות פרועה במקום ציבורי**, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

לפי האישום השני, ביום 18.4.2013, בעקבות אירועי האישום הראשון, שוחרר הנאשם מתחנת המשטרה, בהתאם להחלטת קצין משטרה רפ"ק איליה דבירין, בתנאים מגבילים, שכללו בין היתר מעצר בית (להלן: **"ההוראה החוקית"**). הנאשם חתם על כתב ערובה בהתאם. בביקורות שנערכו בימים 20.4.2013 ו- 21.4.2013 בכתובת מעצר הבית, עלה כי הנאשם לא נמצא במקום, מפני שנסע לבית אמו בעיר באר שבע. בשל כך, הואשם הנאשם בביצוע עבירה של **הפרת הוראה חוקית**, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

2. הנאשם, באמצעות בא-כוחו, אישר כי ביום 18.4.2013 נכח במקום המפורט באישום הראשון ושתה לשוכרה. הנאשם הודה כי בעת שהגיעו השוטרים למקום הוא אחז בקבוק אלכוהול, ממנו שתה קודם לכן, אך לדבריו הוא לא זרק או השליך אותו. הנאשם טען שהשוטר מרציאנו איים עליו בשימוש במכשיר טייזר, ובשל כך הניח את הבקבוק על הרצפה. לדבריו, על אף שלא התנגד למעצרו, מרציאנו זינק עליו, קיפל את ידו מאחורי גבו והפילו ארצה. נטען כי למרציאנו סייעו שוטרים נוספים, ביניהם הרוש ולירון לוי, שהפעילו כוח נגדו למרות תחנוניו שיחדלו מכך. הנאשם אישר כי לאחר שהופל ארצה ונאזק, הרים את קולו, קילל והשתולל, אך הכחיש שניסה לנגוח בשוטר. הנאשם לא הכחיש התקהלות במקום. נטען כי הנאשם היה שיכור כלוט, ובשל כך קילל את השוטרים בתחנת המשטרה. הנאשם הכחיש התנהגות פרועה או מגונה מצדו וטען כי ראוי היה לייחס לו עבירה לפי סעיף 193(א) לחוק העונשין, היות והיה בגילופין. הנאשם הודה במיוחס לו באישום השני.

תמצית פרשת התביעה

3. במסגרת פרשת התביעה העידו ארבעה שוטרים:

3.1 מרציאנו מסר בעדותו כי במועד האירוע, הגיע למרכז התיירות, בעקבות קריאה מניידת אחרת, אודות קטטה המונית. בהגיעו למקום שמע את השוטרת דרהי צועקת לעברו: **"תומר תיזהר הוא רץ עם בקבוק"**. מרציאנו הסתובב לכיוונה והבחין, במרחק של מספר מטרים ולמשך מספר שניות, באדם לבוש חולצה לבנה וכיפה על ראשו, כשהוא רץ לכיוונו או לעבר אחד האזרחים, בעודו מניף בקבוק ריק של וודקה סמירנוף בצבע אדום. מרציאנו מסר שלהבנתו הנאשם היווה סכנה לסביבה והוא עצמו הרגיש מאוים, ולכן שלף מכשיר טייזר, ללא מחסנית, וכיוונו לעבר הנאשם מבלי להצמידו לגופו. הנאשם הוריד את הבקבוק. מרציאנו הודיע לנאשם על מעצרו וניסה לאזוק אותו, אך הנאשם סירב לאיזוק, השתולל והזיז את ידיו ורגליו. מרציאנו מסר שהפיל את הנאשם והשלים את איזוקו בסיוע של השוטר לוי. במקום נוצרה התקהלות, וחבריו של הנאשם עמדו סביב וצעקו. הנאשם הובא לתחנת המשטרה, הזדהה כאבירם זגורי, קילל את השוטרים וילדיהם ואיחל להם לחלות בסרטן. הנאשם אמר להם שאם מח"ש לא יטפל באירוע, הוא יפתור אותו באופן אישי. מרציאנו ציין כי הנאשם היה שיכור ונדף ממנו ריח של אלכוהול. העד זיהה את הנאשם בסרטון באירוע (ת/1).

3.2 הרוש מסר בעדותו כי במועד האירוע הוא התלווה למרציאנו. לדבריו, באותו לילה התקבל דיווח על אירוע קטטה במרכז התיירות ויחד עם ניידות נוספות, הם הגיעו למקום. תחילה, הבחין בבחור מדמם שוכב על הרצפה והוא החל לתחקר אותו. לשמע צעקתה של השוטרת דרהי, באומרה: **"תיזהרו יש לו**

בקבוק, הוא הסתובב וראה את הנאשם הולך לכיוון אחר, כשבידו בקבוק וודקה מונף באוויר, ועלה חשדו שיש קטטה נוספת במקום. הרוש רץ לעבר הנאשם ושלף מכשיר טייזר לכיוונו. במקביל עשה כן מרציאנו, אלא שמרציאנו הוציא מהטייזר את המחסנית, כדי להרתיע את הנאשם באמצעות רעש של שימוש ב"שוקר חשמלי". הנאשם שמע את צלילי הטייזר, נשכב על הרצפה ואמר: **"אני לא מתנגד, אני לא מתנגד"**. לדבריו, מרציאנו ניגש לנאשם בעודו שכוב על הרצפה, הודיע לו שהוא עצור, אך התקשה לאזוק אותו, בשל תנועותיו של הנאשם ולכן נזקק לסיוע משוטר נוסף. במקום נוצרה המולה גדולה, והרוש הרחיק את חבריו של הנאשם מהמקום. הנאשם נלקח לתחנת המשטרה, ונדף ממנו ריח של אלכוהול. הרוש מסר כי הנאשם חבש כיפה לבנה על ראשו.

3.3 השוטרת לימור דרהי (להלן: **"דרהי"**) מסרה בעדותה כי ביום 18.4.2013 הגיעה למקום עם השוטר אלי אדרי, בעקבות דיווח על רעש וקטטה. דרהי סיפרה שבמקום היו שלוש קטטות. היא עלתה על רמפה שניצבה במקום, כדי להבין את המתרחש, והבחינה בנאשם כשהוא מחזיק בקבוק, בדומה לאחיזת אלה, והוא רץ במשך כ-20-15 שניות, לעבר שני שוטרים שעמדו עם הגב אליו. לדבריה, היא צעקה לשוטר מרציאנו: **"בקבוק זכוכית"**, היות והיה רועש מסביב וחששה שמרציאנו **"יקבל בקבוק בראש"**. השוטרים הסתובבו, הוציאו טייזרים ובעקבות כך הנאשם נשכב על הארץ, הניח את הבקבוק והשוטרים השתלטו עליו.

3.4 לירון לוי (להלן: **"לוי"**) העיד שבמהלך האירוע הוא סייע לשוטר מרציאנו לאזוק את הנאשם, ולאחר מכן ליווה אותו לתחנת המשטרה. העד עיין במזכר שרשם במועד האירוע, ומסר שכתב בו כי הנאשם אמר: **"רצתי עם בקבוק זכוכית על מישהו כי קיבלתי אגרוף"**. לוי זיהה את עצמו בסרטון ממצלמת האבטחה (1/ת), כשבידו פנס, ומסר שסייע לשוטר להפוך את הנאשם.

4. המאשימה הגישה את המסמכים הבאים:

4.1 סרטון מזירת האירוע, אשר תועד באמצעות מצלמת אבטחה במקום (1/ת); ומזכר מאת השוטר חיים קפויה מיום 18.04.2013 (2/ת), אשר צפה בסרטון וציין כי נצפה אדם לבוש חולצה בהירה כשהוא אוחז חפץ, הנראה כבקבוק. בהמשך, ניגשו אליו שוטרים, אחד מהם הפילו ארצה, ובהמשך פונה מהמקום. במקום נראה בחור ללא חולצה, בעת שניסה להידחק, אך השוטרים מנעו זאת ממנו.

4.2 הודעת הנאשם מיום 18.4.2013 בשעה 05:34 (3/ת), במסגרתה אישר שהוא רץ כשבידו בקבוק וודקה, משום שלדבריו **"עשה לחיים"** ושתה לשכרה. הנאשם הכחיש כי השתולל כשניסו לאזוק אותו, אך אישר שקילל את השוטרים.

4.3 הודעת הנאשם מיום 18.4.2013 בשעה 15:20 (4/ת), במסגרתה מסר שבאותו הלילה שתי 5 כוסות וודקה. לדבריו, הוא אחז בקבוק מחוץ למועדון וכשהגיע המשטרה וצעקו לעברו לשחרר את הבקבוק,

הוא הניח אותו ואז השוטרים הפילו אותו, אזקו אותו והובילו אותו לתחנת המשטרה. הנאשם מסר שהוא לא רב עם איש. הנאשם אישר שקילל את השוטרים ואמר להם: "... שישלמו לילדים שלכם איך שאתם מתנכלים אלי". הנאשם ציין כי באותו לילה לבש מכנס ג'ינס בצבע כחול וחולצה לבנה.

4.4 הודעת הנאשם מיום 26.5.2013 בשעה 10:35 (ת/5), במסגרתה אישר שהוא שוחרר למעצר בית בבית אביו למשך 5 ימים, בעקבות אירוע הקטטה, אבל הוא רב עם אביו ולכן נסע לבית אמו שבבאר שבע, מבלי שהודיע על כך למשטרה.

4.5 מזכר מאת השוטרים אליהו אדרעי מיום 18.04.2013 (ת/6), לפיו במהלך משימת שיטור עירוני עם דרהי, הם הגיעו למרכז התיירות, בעקבות תלונה ממלון סמוך, ובמקום הבחין בשלוש קטטות נפרדות. השוטרים אדרעי ציין כי הבחין בבחור שלבש מכנס ג'ינס וחולצת אדידס לבנה עם פסי זהב, העונה לשם אבירם זגורי, כשהוא רץ לכיוון השוטרים עם בקבוק זכוכית בידו. השוטרת דרהי צעקה לעבר השוטרים באומרה: "תזהרו בקבוק". השוטרים הסתובבו לעברו, השתלטו עליו, אזקו אותו והובילו אותו לתחנת המשטרה לחקירה.

תמצית פרשת ההגנה

5. במסגרת פרשת ההגנה, העיד הנאשם לבדו, ומסר כי ביום 18.4.2013 יצא ממועדון בשעת לילה מאוחרת, לאחר ששתה כ- 5-6 כוסות וודקה, והמשיך לשתות אלכוהול מחוץ למועדון, בחברת שתי בחורות. לאחר מכן, פסע עם בקבוק וודקה בידו, אך לא הניף אותו באוויר ולא רץ לכיוון השוטרים, בעוד שוטרים רצו אליו והפילו אותו על הארץ. לדבריו, הוא לא התנגד למעצרו, לא השתולל ולא תקף, אך השוטרים תפסו את ידיו מאחורי גבו, בעטו בו, אזקו אותו ולקחו אותו לתחנת המשטרה. הנאשם אישר כי לאחר שנעצר נוצרה התקהלות במקום. הנאשם צפה בסרטון האירוע (ת/1) וזיהה את עצמו בכניסה למועדון עם בקבוק בידו. לדבריו, כאשר הובל לתחנת המשטרה, הוא קילל את השוטרים ואמר להם שבכוונתו להתלונן במח"ש, אך הוא טרם עשה כן. הנאשם מסר שהוא היה שיכור ("מסטול רציני", כלשונו), אך הוא זוכר את כל פרטי האירוע.

גדר המחלוקת

6. הנאשם הודה בפרטי האישום השני, ועל כן גדר המחלוקת חובקת את האישום הראשון בלבד. לשיטת המאשימה הונחה בפני בית המשפט תשתית ראייתית מספקת להרשעת הנאשם בעבירה נשוא האישום הראשון. מנגד, עתרה ההגנה לזיכוי הנאשם, היות ובסרטון לא נצפתה התנהגות פרועה מצדו או התקהלות, בניגוד לגרסאות עדי התביעה, שזיכרונם רוענן במהלך עדותם. נטען כי הנאשם נעצר באגרסיביות, ללא כל עילה או יסוד לחשד כי ביצע עבירה. נטען כי השמעת קללות כלפי עובדי ציבור אינה מהווה עבירה, ובכל מקרה תחנת המשטרה אינה עונה על היסוד העובדתי של "מקום ציבורי". לחלופין, נטען כי אין חולק שהנאשם היה שרוי

בגילופין, כפי שנכתב בכתב האישום, ועל כן ככל שיוכרע כי הנאשם התנהג באופן פרוץ במקום ציבורי, הרי שנוכח שכרותו, יש להרשיעו בעבירה לפי סעיף 193(א) לחוק העונשין, שהינה ספציפית ומתאימה לנסיבות, ולא ב"עבירת סל" לפי סעיף 216(א)(1) לחוק. ב"כ הנאשם ציין כי הוא ער לפררוגטיבה של המאשימה לבחור במה להאשים נאשם, אולם לשיטתו ככל שיש ראיות להרשעת נאשם בעבירה ספציפית, שהינה מסוג חטא, הרי שעמדת המאשימה פוגעת בתחושות הצדק וההגינות.

דין והכרעה

7. כידוע, במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי לקבוע ממצאים עובדתיים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.

על בסיס האמור, אדרש לשאלה האם יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של התנהגות פרוצה במקום ציבורי, שיוחסה לו בכתב האישום; או שמא, יש לקבל את טענות הסנגור לפיהן תחושות הצדק וההגינות מצדיקות את הרשעתו בעבירת שכרות, שהינה עבירה מסוג חטא.

8. איסור של **התנהגות פרוצה במקום ציבורי**, קבוע בסעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, בזו הלשון: **"העושה אחת מאלה, דינו - מאסר ששה חדשים: (1) מתנהג באופן פרוץ או מגונה במקום ציבורי ..."**.

מדובר בעבירה התנהגותית, שמטרתה למנוע התנהגות פרוצה או גסה במקום ציבורי, כהגדרתו בסעיף 34כד לחוק העונשין, העלולה לעורר רגשי בחילה והתמרמרות מצד הציבור, אך אין נדרשת התקיימות של פגיעה בפועל בשלום הציבור או בסדר הציבורי. האיסור הקבוע הינו איסור "עצמאי" ואין צורך שההתנהגות האסורה תהא מנועה על פי כל הוראה בדיון.

היסוד העובדתי הנדרש הינו מעשה או מחדל, במובנו הרחב, כך שהוא יכול לבוא לידי ביטוי הן בהתנהגות שבגוף והן בדיבור, או כל דרך אחרת. על ההתנהגות העבריינית לעורר דחייה בשל מידה ניכרת של גסות ופגיעה באחר או בערך חשוב, כגון הפרת הסדר והשלום במקום ציבורי, ולא די בהעדר נימוסים ובהעדר תרבות ומסורת כדי להקים את היסוד העובדתי לעבירה [ע"פ (מחוזי חיפה) 2813/02 **חאלד מוחמד נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 17.2.2003)].

המלומד י. קדמי ציין בספרו **על הדין בפלילים**, חלק רביעי, בעמ' 2241, כי מבחן "פסלותה" של התנהגות - לאמור: אם היא "פרוזה" או "מגונה" - הוא מבחן אובייקטיבי של אדם סביר; ואין נפקא מינה, אם אותה התנהגות גרמה בפועל ל"תוצאות" המשמשות לה אמת מידה בהקשר זה. היסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו יבוא על סיפוקו ב"מודעות" כלפי "טיב המעשה" - ההתנהגות ו"התקיימות הנסיבות" - מאפייני ההתנהגות והתרחשותה במקום ציבורי, ואין דרישת "כוונה".

9. ואילו, עבירת השכרות קבועה בסעיף 193(א) לחוק העונשין, וזו לשונה: **"המתפרע או המפר את הסדר במקום ציבורי בהיותו שיכור, דינו - מאסר שלוש חדשים"**.

מדובר בעבירה התנהגותית, שנועדה למנוע את הסיכונים הנעוצים בהתנהגות פרועה מצד מי שנתון להשפעת אלכוהול, ועשויה להוביל להפרת הסדר הציבורי ולפגיעה בשלום הציבור, היות ואדם שיכור חסר חסמים התנהגותיים הנדרשים לניהול חיים תקינים בחברה אנושית מאורגנת. היסוד העובדתי הנדרש הינו התנהגות פרועה, שאינה הולמת אדם מן הישוב, כשהדגש הוא על ההתנהגות כשלעצמה, ללא קשר להשלכה שיש לה לגבי אחרים; או, התנהגות הפוגעת ב"סדר הציבורי", כפי שהוא נתפס על ידי האדם הסביר על פי מבחן אובייקטיבי, בין אם יש במעשה משום עבירה ובין אם לאו. ויודגש, גם חלופת "ההתפרעות" וגם חלופת "הפרת הסדר" אינן כרוכות בנזק בפועל או בהפרת שלום הציבור, המבטאת בעקרון, התנהגות המהווה עבירה.

התנהגות זו אסורה ככל שמבוצעת במקום ציבורי, כהגדרתו בסעיף 34כד לחוק העונשין.

וכן, נדרשת שכרות, שהיא תולדת שתייתם של משקאות משכרים, כך שמדובר באדם "שתוי". היסוד הנפשי יבוא על סיפוקו ב"מודעות" כלפי ההתנהגות והנסיבות, בכפוף לסייג השכרות לפי סעיף 34ט(ב)-(ה) לחוק העונשין.

10. בבואי לבחון את התנהגות הנאשם ונסיבותיה, באירוע נשוא האישום הראשון, באתי למסקנה כי מתקיימים היסודות הנדרשים להרשעתו הן בעבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי והן בעבירת שכרות. ואפרט.

11. על בסיס מסכת הראיות שהונחה לפניי, שוכנעתי כי ביום 18.4.2010 בשעת לילה מאוחרת ארעה קטטה, אחת או יותר, במתחם התיירות באילת, שבו מספר מועדונים, פאבים ואתרי בילוי. הנאשם נצפה כשהוא מתהלך במתחם כשהוא מניף בידו בקבוק זכוכית באוויר, באופן שהצביע כי מגמת פניו לעבר מוקדי החיכוך במקום. התנהלות הנאשם מלמדת אף על מודעותו למעשיו.

כך תיאר השוטר מרציאנו בעדותו: **"...והבחנתי בבן אדם שלבש חולצה לבנה עם כיפה על הראש רץ לכיוון שלי עם בקבוק בידו ומניף אותו לכיוון שלי, מדובר בבקבוק ריק סמירנוף בצבע אדום"** (עמ' 16 לפרוט'). ובהמשך: **"ראיתי את הנאשם רץ לעברי עם בקבוק או לעבר אחד האזרחים שעמד שם"** (עמ' 18 לפרוט'). וכן: **"הבחור רץ לעברי עם בקבוק והניף אותו לכיווני, הרגשתי מאוים, פחדתי..."** (עמ' 20 לפרוט').

השוטר הרוש מסר בעדותו כי בזירה היה בחור מדמם ותוך כדי שתחקר אותו, הוזהר על ידי השוטרת דרהי מפני הנאשם היות והניף בידו בקבוק זכוכית. הרוש מסר, מבלי שנסתר: **"אני מסתכל בצד ימין ורואה את הבחור אבירם עם בקבוק וודקה ביד ומניף אותו ואני מצליח להבין שכל הנראה יש שתי קטטות, שאבירם נמצא בקטטה אחת ואני מטפל בקטטה קודמת"** (עמ' 10 לפרוט'). בהמשך עדותו, ציין הרוש כי ראה את הנאשם כשהוא ב"הליכה מסיבית" ובידו בקבוק בתנועת "הנפה".

השוטרת דרהי מסרה בעדותה כי ראתה את הנאשם רץ לעבר השוטרים כשבידו בקבוק זכוכית, בשעה שאחז

אותו "כמו אלה", ולכן הזהירה אותם מפניו (עמ' 23 לפרוט').

השוטר לוי מסר בעדותו כי לאחר האירוע כתב מזכר, וציין בו את אמירת הנאשם, לפיה: **"רצתי עם בקבוק זכוכית על מישהו כי קיבלתי אגרוף"** (עמ' 25 לפרוט').

השוטר אדרעי כתב ע"ג מזכר במועד האירוע, כי הבחין בבחור שלבש מכנס ג'ינס וחולצת אדידס לבנה עם פסי זהב, העונה לשם אבירם זגורי, כשהוא רץ לכיוון השוטרים עם בקבוק זכוכית בידו. השוטרת דרהי צעקה לשוטרים כדי שיזהרו והם השתלטו על הנאשם ואזקו אותו (ת/6). אציין כי ההגנה ויתרה על הפניית שאלות לשוטר אדרעי, כך שלא סתרה את האמור במזכר.

יתר על כן, הנאשם עצמו אישר שהוא אחז בידו בקבוק זכוכית, בטרם נאזק ונעצר על ידי השוטרים, והסביר כי צרך אלכוהול והרים את הבקבוק באוויר כדי "לעשות לחיים" (ת/3). בעדותו בבית המשפט אישר הנאשם ש"טייל" עם בקבוק (עמ' 29 ו-31 לפרוט').

באתי אם כן למסקנה כי התנהגות הנאשם, בנסיבות המתוארות, תרמה באופן משמעותי להפרת הסדר ושלום הציבור במקום ציבורי, בייחוד כשמדובר באישון הלילה, בה בעת שקיימות קטטות אלימות במקום. דומני כי בקבוק זכוכית המונף באוויר בנסיבות המתוארות נועד כדי לאיים, להרתיע ואף לא ניתן לפסול את האפשרות שנועד לפגוע באחר, לולא ערנות השוטרים ונטרולו של הנאשם. מכל המקובץ, אני קובע שהתנהלות הלמה התנהגות פרועה במקום ציבורי שהיה בה פוטנציאל של ממש לפגיעה באחרים.

12. עם זאת, אציין כי מצפייה בסרטון מצלמת האבטחה במקום, שבו תועד חלק מהאירוע (ת/1), בעיקר מרגע תפיסת הנאשם, הפלתו ארצה ואיזוקו, לא שוכנעתי כי הנאשם התנגד לאיזוקו, על אף שמרציאנו התקשה לאזוק את הנאשם ונזקק לסיוע מצד שוטרים נוספים. לא נצפו תנועות חדות מצד הנאשם, שניתן ליחסן להתנגדות כלשהי לאיזוקו, אלא לאמיתו של דבר הנאשם שלח ידיו לאחור כדי לאפשר את איזוקו. אני מוצא לציין כי התרשמתי שאיזוק הנאשם לוהה בהפעלת כוח לא מידתי, הגם שלא היה בעצמה רבה, מצד השוטרים הרוש ולוי, אשר תועדו כשהם בועטים בנאשם, ללא כל צורך, בהיותו שרוע על הארץ. מצופה מהשוטרים להקפיד על כבודו של כל חשוד ולגלות איפוק וריסון גם בעת פעולות של איזוק ומעצר חשוד, שמטבען כרוכות לעתים בהפעלת כוח.

13. ברם, לאחר שהנאשם נאזק והועמד על רגליו, ובטרם פונה מהזירה לתחנת המשטרה, הוא תועד בסרטון מצלמת האבטחה (ת/1), כשהוא מנסה לנגח בראשו של השוטר שאחז בו. פעולה זו כשלעצמה, היא לבדה, מהווה התנהגות פרועה במקום ציבורי. יתר על כן, הנאשם הודה בתשובת לכתב האישום כי לאחר שנאזק הוא הרים את הקול, קילל והשתולל. הנה כי כן, התפרעות על רקע התנגדות למעצר ותקיפת שוטרים עשויה לשמש בסיס להרשעה בעבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי (ראו: ע"פ 45/56 יוסף מזרחי נ' היועץ המשפטי לממשלה (ניתן ביום 18.4.1956)).

14. זאת ועוד; אין חולק כי עם הבאת הנאשם לתחנת המשטרה הוא קילל וגידף את השוטרים, ואיחל להם ולבני משפחתם לחלות במחלה קשה. אין ספק כי בדרך זו התנהג הנאשם באופן העלול להביא להפרת השלום והסדר. עם זאת, הנאשם הובל לתחנת המשטרה בהיותו עצור, כך שלבטח הובא לחדרי החקירות או לתאי העצורים. מכאן, להבדיל מעמדת היומנאי שלרוב מצויה באזור הכניסה לתחנת המשטרה ומהווה "מקום ציבורי", כהגדרתו בסעיף 34 כד לחוק העונשין, הרי שאזורים כגון חדרי חקירות או תא עצורים אינם נגישים לציבור באופן חופשי, ולכן אינם מהווים מקום ציבורי. המאשימה לא הביאה כל ראיה להוכיח שהמקום שבו גידף הנאשם את השוטרים הינו מקום שיש לציבור זכות או רשות של גישה אליהם, בלא תנאי או בתנאי של תשלום. הדעת נותנת כי הנאשם לא הוחזק בעמדת היומנאי, אלא במקום שהגישה אליו למורשים בלבד, לפי החלטת השוטרים (ראו למשל: ת"פ (פ"ת) 9631-10-12 **מדינת ישראל נ' סהבט** (ניתן ביום 11.12.2013)). מכאן, לא מצאתי לייחס לנאשם התנהגות פרועה במקום ציבורי, בשל התנהלותו בתחנת המשטרה, על אף שהיא מעוררת סלידה וראויה לגינוי.

15. הנה כי כן, ניתן לסכם עד כאן, כי די בהליכת הנאשם בזירה, שהיו בה מספר מוקדי אלימות, כשהוא מניף בקבוק זכוכית באוויר כמעין אלה, ובהמשך השתולל וניסה לפגוע בשוטרים לאחר שנאזק, כדי להגיע למסקנה כי מדובר בהתנהגות פרועה במקום ציבורי.

16. אך בכך לא די; אין להתעלם מכך שהנאשם היה שרוי בגילופין. עובדת שכרותו של הנאשם במהלך האירוע נטענה בכתב האישום וקיבלה את אישורו של הנאשם. אף ממכלול הראיות עלה כי הנאשם היה שתוי ונדף ממנו ריח של אלכוהול.

הנאשם מסר בעדותו כי באותו הלילה בילה במועדון ושתה שם כ- 5-6 כוסות וודקה ולאחר מכן שתה שתי כוסות וודקה מחוץ למועדון. לדבריו הוא היה "מסטול רציני" אך זכר את פרטי המקרה (עמ' 27-28 לפרוט'). בהודעה שנגבתה מהנאשם במשטרה, עוד באותו הלילה, מסר הנאשם ששתה "**הרבה, עד אבדן שכרון**". כשנשאל מדוע החזיק בקבוק השיב: "**כי את רואה איזה סטלה אני**"; ובהמשך: "**כי אני צמה מסטול רוצה לשות'**" (ת/3).

מרציאנו מסר בעדותו שהנאשם "**היה גם שיכור ונדף ממנו ריח של אלכוהול**" (עמ' 17 לפרוט'). גם הרוש מסר בעדותו כי הנאשם היה שתוי והדיף ריח של אלכוהול (עמ' 11 לפרוט').

אמנם, מידת ההשפעה של הכוהל בדם היא אינדיבידואלית. ככלל, לא די בשתיית האלכוהול כדי לבסס את הקביעה כי האדם "שיכור". המסקנה כי אדם היה "שיכור", תושבת על מספר פרמטרים, ביניהם: כמות האלכוהול שצרך באופן יחסי למידותיו ונסיבותיו, יכולתו לשמור על יציבות תנועתו, העדר שליטה על התנהגותו במעשה או במחדל, בחינת תפקודו בנסיבות המקרה ועוד.

במקרה שלפניי, אין חולק כי הנאשם היה שתוי ולאור הסכמת הצדדים ומכלול הראיות אני קובע כי הנאשם היה

"שיכור", במהלך האירוע נשוא האישום הראשון.

17. בנסיבות בהן עסקינן, משניתן לייחס לנאשם הן עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי והן עבירת שכרות, הרי שמצאתי לקבל את טענת הסנגור, עו"ד נמרוד אבירם, כי יש ליחס לנאשם את העבירה הספציפית המתאימה יותר לפרטי המקרה, מעשי הנאשם ונסיבות ביצועם.

בהגשת כתב אישום צריכה התביעה להשתדל לבחור, בין סעיפי האישום האפשריים, את אותו האישום המבטא בצורה הנאותה ביותר את מהות המעשה. במסגרת זאת מותר לה, כמובן, לבחור את הסעיף המחמיר ביותר עם הנאשם. אם יש לתביעה ספקות כלשהן לגבי האפשרות להוכיח את כל האלמנטים של עבירה פלונית, היא רשאית לצרף אישום נוסף אואלטרנטיבי, ודבר זה גם מוצדק, אם הוא נחוץ כדי להאיר היבט מיוחד של הפרשה, וכל זאת תוך הקפדה שלא להרבות בסעיפי אישום שלא לצורך, אך ורק כדי להעצים את כתב האישום.

אין חולק כי בחירת הוראות החיקוק המובאות בכתב האישום היא חלק מהפררוגטיבה של התביעה במילוי תפקידה בהגשת כתבי האישום. התערבות בית המשפט בבחירת סעיפי העבירות, בשונה מאלה שצינו בכתב באישום היא מצומצמת ביותר ועל בית המשפט לעשות כן במשורה, בזירות ובמקרים חריגים בלבד (ראו: רע"פ 6800/13 אסף קסטיאל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.11.2013); ע"פ (ת"א) 42054-08-13 מדינת ישראל נ' אסף קסטיאל (ניתן ביום 02.10.2013)).

ראו בעניין זה פסיקת בית העליון בבג"ץ 7195/08 אשרף אבו רחמה נ' תא"ל אביחי מנדלבליט הפרקליט הצבאי, פ"ד סג(2) 325:

"מושכלות יסוד בהכנת כתב האישום הם כי על התביעה להקפיד כי תיאור העובדות בכתב האישום יכלול את ליבת המעשים המיוחסים לנאשם, ללא שינוי מהותי מאופן התרחשותם בפועל, כעולה מהתשתית הראייתית הלכאורית העולה מחומר הראיות. אשר לבחירת סעיפי האישום בכתב האישום, על התביעה להקפיד על קיום קורלציה ישירה בין תיאור העובדות בכתב האישום לבין אופי וסוג העבירות בהן יואשם הנאשם. תכלית כתב האישום היא להגדיר את העובדות ולברור את סעיפי העבירות שייכללו בכתב האישום, באופן שישקף בצורה ההולמת ביותר את ליבת מעשיו של הנאשם, כעולה מחומר הראיות הלכאורי הקיים נגדו, ויתאר נכונה, בסעיף אישום מתאים, את אופיים של המעשים במישור הנורמטיבי. כללים אלה יפים הן למצב שבו נערך כתב אישום לצורך ניהול משפט הוכחות, והן לצורך משפט המתנהל על פי הסדר טיעון (בג"צ 5699/07 פלונית נ' היועץ המשפטי לממשלה (26.02.08) (פסקה 9 לפסק דינה של הנשיאה ביניש) (להלן - פרשת קצב); ע"פ 1820/98 אנג'ל נ' מדינת ישראל, פד"י נב(5) 97, 106 (1998) (להלן - ענין אנג'ל). אכן, 'ראוי הוא שבית המשפט ירשיע נאשם בהתאם למעשיו, ולא על פי מסכת עובדתית מלאכותית ופיקטיבית. אלא שכלל, ראוי גם שסעיפי העבירה המיוחסים לנאשם יהיו מותאמים לעובדות המתוארות בכתב האישום. אין להתעלם מכך, כי בסופו של הליך, נקבעת אחריותו המשפטית של הנאשם על פי סעיפי העבירה שבגינם הורשע' (ענין אנג'ל, בעמ' 106).

בכתב האישום לבין סעיף האשמה שנבחר, אשר נועד לשקף את הנורמה הפלילית שהופרה בגין אותן עובדות, עשוי להגיע כדי פגם מהותי בעריכתו של כתב האישום. מדובר בפגם שעניינו בחירת הנורמה הפלילית שנועדה לשקף את מהות העבירה שנעברה בקשר לארוע עובדתי נתון, ואת מידת חומרתה. הנורמה הפלילית ממקמת את הארוע העובדתי במשבצת הנורמטיבית המתאימה, והעונש הקבוע בצידה של אותה נורמה מגדיר מראש את מידת החומרה שהמחוקק מייחס למעשה ההפרה. בחירת התביעה בסעיף אישום מסוים מבין עבירות חלופיות אפשריות, מקרינה על דרך תפיסתה של התביעה את טיבו של המעשה נשוא האישום, ואת חומרתו היחסית במידרג מידות החומרה של הנורמות שהמחוקק הגדיר במארג הנורמטיבי הפלילי הכולל. כלל יסוד בהכנת כתב אישום הוא כי מבין חלופות אפשריות של סעיפי עבירות, על התביעה לבחור באופציה הנורמטיבית-עונשית ההולמת ביותר את טיבו של הארוע הפלילי, כפי שהוא מתואר בפרשת העובדות בכתב האישום. וכך, פרשת עובדות המתארת ארוע חמור ביותר, המגולמת בסעיף אשמה המבטא נורמה פלילית מתונה וקלה, עשויה להצביע על חוסר מיתאם בין העובדות לבין סעיף האשמה, העלול להגיע כדי פגם מהותי בכתב האישום. מקום שמצויה נורמה פלילית חלופית ההולמת יותר את מערכת העובדות, המבטאת ביתר התאמה את מהות מעשה ההפרה הנטען, יש לבחור בה. חוסר מיתאם מהותי כזה בין מערכת העובדות לבין סוג העבירה בו הואשם הנאשם עשוי, בנסיבות מסוימות, קיצוניות במהותן, להצדיק התערבות שיפוטית לתיקון הליקוי".

עוד ראו בעניין זה, פרופ' גבריאלי הלוי בספרו **תורת הדין הפלילי**, כרך ג', עמ' 82 (2011):

"כאשר סבור בית המשפט ביחס לאירוע המוזכר במסמך האישום, כי יש להטיל אחריות פלילית על הנאשם בהוראות חיקוק שונות מן המצוין במסמך האישום, הרי שהסמכות הרלוונטית היא סמכות ריבוי הרשעות ולא סמכות הסטייה ממסמך האישום. ... סמכות ריבוי הרשעות שהתקבלה בישראל מאפשרת לבית המשפט להרשיע את הנאשם בכל אחת מן העבירות הפליליות הספציפיות המתאימות לאירוע העובדתי, בין שהן צוינו במסגרת הוראות החיקוק בכתב האישום ובין שלא, ובלבד שלא יושת על הנאשם יותר מעונש אחד בגין כל אירוע עובדתי".

במקרה דנא, משנמצאה עבירה ספציפית למעשי הנאשם מסוג חטא, התואמת יותר את נסיבות המקרה (עבירת השכרות לפי סעיף 193(א) לחוק העונשין), צריכה הייתה המאשימה בהגנות, לעשות שימוש בעבירה ספציפית זו ולא לבחור להאשים את הנאשם ב"עבירת הסל" שהינה עבירה חמורה יותר בהיותה עבירת עוון (עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין). הנה כי כן, לגישתי, בנסיבות העניין, חל משגה בבחירת סעיף האשמה המתאים בכתב האישום שהוגש נגד הנאשם. אמנם, אין מדובר במשגה קיצוני במהותו, אך במכלול הנסיבות סבורני כי יש הצדקה להתערבות שיפוטית כדי להביא את הדברים על תיקונם (ראו למשל: ת"פ (מח' י-ם) 1304-05-14 **מדינת ישראל נ' הלר** (ניתן ביום 8.2.2015); ת"פ (רשל"צ) 4658-08-12 **מדינת ישראל נ' הזמי** (ניתן ביום 9.4.2013)).

18. לבסוף, אציין כי הנאשם הודה בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, אשר יוחסה לו באישום השני. יתר על

כן, הנאשם הודה בהודעתו במשטרה ביום 26.5.2013 (ת/5), כי הוא עזב את בית אביו, על אף שהיה אמור להימצא שם במסגרת מעצר בית בהוראת בית המשפט, ונסע לבית אמו שבבאר שבע, לאחר שהתגלע ריב בינו לבין אביו.

סוף דבר

19. אני מרשיע את הנאשם בעבירה של שכרות לפי סעיף 193(א) לחוק העונשין, ובעבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ו' חשוון תשע"ו, 19 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים.